

1.čtení: Matouš 6,25-34

Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Římanům 5:1-5)

Milí bratři a milé sestry, stojíme opět na prahu adventu a to by mohl být důvod k malé rekapitulaci. Advent je doba čekání na příchod Ježíše Krista. Ale my se současně ptáme, co nás ještě čeká v bezprostřední budoucnosti. Čemu jdeme vstříc? Jaké změny nás neminou?

Nedávno mi kamarád vyprávěl o tom, jak dává nový plech na střechu. Že prý mu firma dává padesátiletou garanci na materiál. A já povídám: „Co to je za hloupost? Copak někdo z nás ví, co bude za padesát let? To už tady nebudeme ani my ani ta firma.“ Společně jsme se tomu zasmáli, ale mně to nedalo a začal jsem nad tím přemýšlet. Dovedeme si dnes představit, jaký bude náš svět za padesát let?

Když jsem byl malý, slibovali nám, že se budeme lézat na Měsíc a k dalším planetám. A my jsme se s nadšením dívali ke hvězdám. Dnes je nám kosmonautika vcelku ukradená. Létejte si kam chcete. Důležité je, zda nám tady Zemi bude dobře. Když jsme začal chodit do školy, slibovali nám, že přijde komunismus. Každému podle jeho potřeb. Tak jako školáci dostávají prvního září pomůcky ve škole, dostane prý jednou každý svůj byt, ve skladě si vybere šaty a v závodní jídelně dostane najíst. Všeho bude dostatek a nebudou potřeba ani peníze.

Dnes je nám to k smíchu. Ale všichni jsme věřili, že jednou bude lépe. A také jsme se každý rok lépe měli! Když jsem se narodil, bylo ještě jídlo na lístky. Když jsem začal chodit do školy, naši si koupili televizi. Za pár let jsme získali na pořadník auto, pak jsme se podívali i do ciziny. A nakonec jsme se dožili i toho, čemu jsme už sami nevěřili. Před našimi zraky se zhroutil totalitní stát. Přišla svoboda, o které jsme dosud slychali jen vyprávět. Patřím ke generaci, která nikdy nezažila válku, po materiální stránce se máme nejlépe ze všech předcházejících pokolení a míra naší osobní svobody je větší než kdy jindy.

Ale co bude dál? Bude náš svět stále lepší a svobodnější, jako tomu bylo za posledních padesát let? Málokdo je dnes takový optimista. Náš svět se otepluje a ať už za to mohou lidé nebo sama příroda, je zřejmé, že přijde globální změna podnebí, s kterou si ani vyspělá technika neporadí. Nikdo neví, kolik bude stát za padesát let energie, voda, základní potraviny a léky. A bude ještě vůbec zabírat penicilín? Nezamoříme si vzduch zplodinami? Nebude v naší zemi jednou víc cizinců, když nás Čechů stále ubývá? A budou se v Evropě vůbec ještě smět slavit vánoce, když za pár let bude v Evropě víc vyznavačů islámu než křesťanů? My opravdu nevíme, co náš svět čeká a současné vyhlídky, i když pomineme současnou hospodářskou recesi, nejsou nijak růžové.

A to není dobré! Když lidé nemají naději a chuť do života, když nechtějí mít děti, je logické, že nebudou investovat do budoucnosti, ale užívat toho, co mají, pouze sami pro sebe. Pak to ale půjde s naším světem pomalu ale jistě s kopce. Vždyť naše naděje a budoucnost se vzájemně ovlivňují. Když člověk věří, že se bude mít lépe, pracuje na tom, aby se jeho život zlepšil. Ale kdo pouze čeká, co bude a nevěří, že zítra bude šťastnější, může si rovnou koupit místo na hřbitově. Zdá se, že jsme generace, která prožila obrovské změny k lepšímu, ale nyní jakoby ztrácela dech. Vidíme před sebou jen problémy a těžkosti, s kterými si zatím neumíme poradit. Noviny, které čteme, nás v tom jen utvrzují. Předvídají samé katastrofy. Dnešní situaci bychom mohli popsat lakonickými slovy: Dnes je nám dobře, ale zítra bude hůř. A neplatí to jen globálně. I v osobním životě se mnohým z nás příliš nedaří. Naše vztahy jsou chladné. S dětmi si nerozumíme. Práce nás netěší. Lidé kolem nás jsou divní a nevděční. A nebude to zítra ještě horší? Zkusme nyní číst apoštolova slova s vědomím nepříjemných otázek a obav, které jsme právě vyslovili. **Když jsme ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti.** Zní to trochu jak z jiného světa. Může nám to nějak pomoci? Věřím že ano. Abychom mohli vyřešit problémy, které na nás doléhají, je třeba se nejprve postavit na pevnou zem. Jen vnitřně silní a vyrovnaní lidé mohou měnit svůj život a svět k lepšímu. Jen lidé, kteří jsou dostatečně sebevědomí, dokážou čelit těžkostem, které se na ně ze všech stran valí.

Apoštol říká, že naše výchozí pozice je dobrá. **Máme pokoj s Bohem.** Náš život není zatížen žádnými dluhy a nedoplatky. Kdo věří, že Ježíš Kristus svou obětí na kříži odčinil jeho viny, nemá se čeho bát. Jeho život je oddlužen a stabilizován. Apoštol neříká, že jsme dobří. Ví, že jsme často žili a dodnes jednáme jako nepřátelé Boží. Ale kdo ví, že na svět přišel Kristus - a právě to nám advent navzdory podzimní melancholii připomíná - ví, že se s tím vším dá něco dělat. Bůh nám podal ruku ke smíření. To je základ, na který se můžeme všichni postavit. Mezi námi a Bohem je mír.

Apoštol pokračuje: **V této milosti stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží.** Jestliže Bohu stálo za to, aby nás oddlužil a smířil sám se sebou, pak mu na nás eminentně záleží a něco od nás očekává. Proto má smysl se o něco snažit a za něco bojovat. Když někdo koupí pozemek a postaví tam továrnu, pak proto, aby v ní mohl vyrábět. Jestliže Bůh poslal na svět Ježíše Krista, aby za nás zaplatil výkupné, pak má tento svět a my s ním před sebou velkou budoucnost. I kdyby to s tímto světem a s námi osobně šlo v tuto chvíli sebevíc s kopce - přesto nás nakonec čeká Boží království, kde všechny hrůzy a stresy pominou.

Já vím, je to hodně vzdálená perspektiva. Padesátiletá záruka na střechu je proti tomu mnohem reálnější. Ale až dosud na této vzdálené perspektivě Božího království stála celá západní civilizace. Všechn pokrok a stále zlepšování životní úrovně - to vše se dělo ve znamení naděje, za kterou se zaručil Bůh. Státy a systémy, které slibovali ráj na zemi, skončily v krveprolití a zkáze. Vždycky to byl totiž ráj na úkor někoho. Ale křesťané vědí, že skutečné dobro přichází od Boha - tedy pro všechny. Pro přátele i nepřátele. Proto je tak důležitá svoboda, rovnost a lidská práva. To, oč se snaží a zač bojuje křesťanská civilizace, je vytvořit prostor, v kterém by lidé mohli již dnes mohli poznat a prožít Boží dobrotu. My samozřejmě Boží království nevybudujeme, to přijde jako dar a vysvobození, až Bůh bude chtít. Ale náš svět se Božímu království může a má již dnes co nejvíce podobat. Nic lepšího pro tento svět neznáme. Oč jiného bychom tedy měli usilovat?

Když víme, v jaké radosti, rovnosti a bratrství budeme jednou žít, snažíme se tak chovat již dnes a zveme k této naději a radosti i ostatní. Není třeba propadat pesimismu o konci křesťanské civilizace. Naopak. Je třeba ji dál šířit, upevňovat, vychovávat v ní naše děti, prosazovat ji v mezilidských i mezinárodních vztazích, nereznovat na politickou práci, zvěstovat trpělivě evangelium, modlit se a pracovat. Věřit v příchod Božího království znamená již dnes žít tak, aby se mu náš svět co nejvíce podobal. Jestliže víme, co je pro svět nejlepší, byl by hřích o to neusilovat. Apoštol pokračuje: **A nejen to: my se chlubíme i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje.** Příchod Božího království nebude přímočarý a jednoduchý. Je to cesta, na které nás čeká mnoho překážek a zklamání. Ale když člověk ví, že jde vstříc dobrému cíli, je ochoten přinést oběti. Když leze horolezec na vrchol, nadře se jako kůň. Vydá ze sebe všechnu energii, riskuje, že mu omrznou ruce a nohy a přece leze stále vzhůru. I kdyby ho to mělo stát život. Taková je síla naděje, dychtivost po zdolání vrcholu, touha po poznání a sen o slávě. Lézt na vrchol hory je však pouze dobrá zábava a relaxace, když si potřebujeme odpočinout od práce. Ale jsou tu jiné vrcholy, které je třeba pokořit. Všeobecná lhostejnost a nezájem o věci veřejné. Neúcta k základním morálním hodnotám. Všeobecné sobectví. Rasismus. Pohrdání slabými a neúspěšnými. Kolik je ti ještě třeba udělat práce a kolik je třeba přinést obětí.

Utrpení ovšem nejsou jen těžkosti a námaha, ale také skutečná bolest: někdy tělesná, jindy duševní. Ale my trpět nechceme a když se nám to stane, jsme v pokušení nenávidět celý svět. Ale ať se nám to líbí nebo ne, utrpení patřílo a patří k životu. Nikdo se mu v nějaké míře nevyhne. Měli bychom se ho tedy naučit obracet k dobrému. Učit se při něm vytrvalosti a trpělivosti. Vytrvalost je důležitá, protože při ní člověk pozná, na čem mu opravdu záleží. Naše víra, naděje a odhodlání se neprohloubí v dobách blahobytu, ale v dobách strádání. Kdyby nás nečekaly zkoušky, kdo by se učil? Kdybychom přestali cvičit a trénovat, byly by z nás za chvíli bačkory, které všechno hned vzdávají. Kdyby se člověk nemusel čas od času překonat a zatnout zuby, nikdy by nic nedokázal.

Překážky mohou být nepříjemné, ale když je člověk překoná, velice mu to pomůže. Pro křesťanskou víru a naději je důležité, aby je člověk použil na zdolání svých potíží. Na vlastní oči pak vidí, jak mu Bůh pomáhá. Nebojme se jít se svou vírou, nadějí a láskou na trh. Nečekejme, až přijde Boží království. Již dnes si člověk může a má víru, kterou v něm vzbudil Kristus, vyzkoušet v praxi. Zažije přitom mnoho údivu a vděčnosti.

Apoštol to poznal na vlastní kůži. Mnohokrát byl v nebezpečí života. Vyslechl si nadávky a čelili útokům, že by je ani nespočítal. Ale protože věřil, že mu Bůh svěřil velké poslání, dokázal tyto útoky ustát. Jednou už si jeho přátelé mysleli, že je nadobro mrtev. Ale on se po chvíli otřepal, znovu vstal a pokračoval v práci. Přitom to byl nemocný člověk, u kterého bychom čekali, že bude spíš naříkat a závidět druhým jejich štěstí.

Místo toho se pustil do boje se zákonictvím tehdejší církve doslova jako lev. A zvítězil! Byl to on, kdo pro nás zachránil evangelium milosti a svobodu víry, které jinak hrozilo, že se utopí v nových předpisech a požadavcích. Aby to dokázal, musel mít neuvěřitelně silnou vůli a přesvědčení o tom, že jedná správně. Takové věci nejsou z člověka. Apoštol to dobře věděl. Proto nakonec říká: **Naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.** Tu poslední jistotu musí člověk hledat ve vlastním srdci! Tam slyší tichý Boží hlas, který ho ujišťuje, že to, čemu věří, je správné a dobré. Je to Duch svatý, který nás vždy znovu uklidní, když už to chceme vzdát. Takže co nás nakonec čeká? Boží království! Ježíš Kristus na to dal záruku, která platí navěky. A než se tak stane, je nám svěřen tento svět, abychom na něm spolu žili, jak nejlépe je to možné. Díky evangeliu známe již nyní nejdůležitější obrysy toho budoucího. A to je náš program na zítřek. Poslouchat Boha a milovat své bližní. Amen